

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

5. An mulier vi oppressa non teneatur clamare ad evitandam mortem,
infamiam, &c. etiam si adsit periculum consentiendi in copulam carnalem?
Et an sit deneganda absolutio poenitenti, qui mutuo dedit ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76432)

in bonis suis, non tenebitur ea vti, quoniam oppressio in isto casu non habet rationem actionis libera respectu feminae, sed pura passionis, & resistere ipsi, solum præcipitur præcepto affirmatiuo, quod non obligat in omni euentu, sed iuxta mensuram rationis, & ex consequenti modo morali, & humano, atque proinde non obligat cum tanto periculo. Ita ille, & ego.

RESOL. V.

An mulier vi oppressa non teneatur clamare ad euitandam mortem, infamiam, &c. etiam si adsit periculum consentiendi in copulam carnalem?

Et an sit deneganda absolutio penitenti, qui mutuo dedit concubina centum aureos, quorum recuperationis spem amittit, si de domo eam eiicit? Ex part. 3. tr. addit. Ref. 27.

Quæ hic est Ref. antec. den. §. Sed plus, & lege doctrinam ref. & §. nor. a. præcitat. §. Sed plus, & hic supra extref. §. Nota etiam ad medium veni. si qua tamen.

§. 1. Non teneri mulierem in tali casu clamare docuit Salas, quem adduxi in 3. p. tract. 6. re. fol. 3. cui nunc addo Seraphinum Freytam in nouis additionibus ad tr. de Confess. fol. 19. n. 26. vbi sic ait, Ex periculi permissione inferitur feminam per vim compressam non teneri clamare ad euitandam mortem, infamiam, aliudve simile, tamen si exponat se periculo consentiendi seu comparandi libidini, vt bene resoluit Salas, & constat ratione; etenim etsi femina in animo dissentiat, ex natura tamen vi in tali opere non potest non adesse periculum consentiendi, & cooperandi. Ergo nunquam ei id permittere debet, aut non obstante eo periculo excusanda erit. Ita Freytas.

2. Sed ego vbi supra contrariam sententiam docui ex rationibus & DD. ibi adductis quibus nunc addo Ioan. Sancium in selectis, disp. 10. n. 17. qui tamen postea n. 20. improbabiler docet non esse negandum absolutionem penitenti, qui mutuo dedit concubina centum aureos, quorum recuperationis spem amittit, si domo eam eiicit. Sed hanc opinionem præter Freytam loc. cit. n. 25. refellit etiam Cautus Palas; 1. tr. 2. disp. 3. punct. 9. §. 3. n. 14. nam si ipse Sancius non permittit periculum, vt visum est, ad euitandam mortem, infamiam, &c. quomodo admittendum est ad euitandum damnum centum aureorum?

RESOL. VI.

An si quis haberet copulam cum femina mortua, quodnam peccatum luxurie committeret?

Et an talis circumstantia copula non sit aperienda in confessione, sed sufficiat asserere se pollutionem habuisse?

Et an incidat in casum reservatum, de coeuntibus cum brutis, qui cognosceret belluam, quæ iam est mortua, licet intra eius vas seminet?

Et inferitur, quod si quis percuteret Clericum mortuum, an incidat in censuram Canonis? Ex part. 9. tr. 9. & Misc. 4. Ref. 1.

Sup. hoc in tom. 1. tr. 6. ref. 130. §. vlt. ad me. diom. a. v. quia præf. t.

§. 1. Non est scelus, quod malitia humana non commiserit. Plures Confessarij testati sunt mihi sapius in Praxi tale delictum accidisse: & fert fama in magna Italiae Ciuitate cum quadam nobilissima muliere perpetratum fuisse. Posset itaque aliquis dicere, hoc delictum reducendum esse saltem ad fornicationem; quia licet femina mortua proprie non sit femina, æquiuocè, & analogicè dicitur femina, sicuti dixit Aristoteles 4. Meteor. cap. 12. Oculum mortuum proprie non esse oculum, sed æquiuocè, & analogicè. Ergo copula habita cum muliere mortua; reductiue saltem reducenda erit ad fornicationem.

Tom. VII.

Confirmatur: quia licet Clericus mortuus, non sit Clericus, quia Character imprimitur in animam, tamen, si quis percuteret Clericum mortuum; incidere in censuram Canonis, vt docet Pater Thelaurus in Praxi de poenis Eccles. p. 2. verb. iniuria, c. 2. verf. Ampliatur secundo. Squillante de Privil. Cleric. c. 6. n. 6. Villalobi in summ. tom. 1. tract. 17. difficult. 22. n. 16. & alij, quos alibi adduxi. Ergo & in casu nostro copula habita cum muliere mortua, dicenda erit saltem fornicatio; quia licet proprie non sit femina, est tamen æquiuocè femina; sicut Clericus mortuus, dicitur analogicè Clericus.

2. Sed hæc opinio mihi non placet, sicuti nec placet Sanchez vbi infra, asserenti concubitum cum femina mortua non posse dici fornicationem ex rationibus inferius adductis. Et ad confirmationem adductam, respondeo quod opinionem Patris Thelauri, & aliorum refellit Alphonsus de Leone, de Conf. Recoll. 5. n. 55. & alij asserentes, percutientem Clericum mortuum non incidere in Censuram, quia cadaver non est proprie homo. Sed stando in sententia Patris Thelauri, & aliorum dicendum non obstat in casu nostro; nam percutiens Clericum incurrit Censuram, quia illa percussio est iniuriosa statui Clericali. Ergo, &c.

3. Itaque circa præsentem questionem, Amicissimus Pater Pellizzarius putat copulam habitam cum muliere mortua habere malitiam bestialitatis, sic enim asserit in Man. Regul. tom. 1. tr. 3. c. 3. sect. 4. n. 70. Si quaras quam malitiam habeat copula habita cum femina mortua? Respondeo, copulam quidem habitam cum femina mortua includere malitiam bestialitatis, cum bestialitas sit coniunctio carnalis cum re alterius speciei, & femina mortua non censetur amplius speciei humanæ, vt patet. Ita ille; cuius sententiam docet etiam nouissime concilius; & Amicus noster Frater Gesualdus de Bononijs Capuccinus in oper. mor. 1. 2. tr. 12. c. 1. n. 43. vbi docet, peccatum bestialitatis esse peccatum Luxurie contra naturam mediante copula habita cum indiuiduo, siue supposito alterius speciei, siue sit bestia, siue Diabolus in corpore assumpto, siue Cadauer, vt est in casu nostro. Ergo, &c.

4. Verum circa hanc sententiam habeo magnam difficultatem; nam bestialitas est actio viuientis cum viuente alterius speciei; vnde Escobar in Theol. mor. tract. 1. Exam. 8. cap. 2. n. 77. Filiucius tom. 2. tract. 30. c. 8. n. 161. Tamburinus Opusc. 1. lib. 2. cap. 7. §. 6. num. 78. & alij communiter, desinientes vitium bestialitatis asserunt, esse concubitum cum re animata non eiusdem speciei cum homine. Sed in nostro casu, quando quis copulatur cum femina mortua non habet concubitum cum re animata; ergo talis copula non potest ad bestialitatem pertinere; vt vult Pater Pellizzarius, qui non bene dixit, bestialitatem esse coniunctionem carnalem cum re alterius speciei; sed debet dicere cum re animata alterius speciei, vt patet ex supradictis Doctores. Quod confirmatur à fortiori ex doctrina Ignatij Lupi de Casib. reserv. var. 2. casu 10. §. 3. n. 8. asserentis non incidere in casum reservatum de coeuntibus cum brutis, qui cognosceret belluam, quæ iam emortua est, licet intra eius naturale vas seminet. Ratio autem vna est, nempe quia non est ibi coitio cum animali, quamuis autem qui coit cum bellua mortua, videatur coire cum animali; attamen non est verum; cœdatur enim non est animal; cum animal secundum commune omnium Philosophorum placitum, sit substantia animata sensitiua; cadaver autem non est animatum, nec sensitiuum; quod sanè constat lippis quoque, & tonforibus. Ita Lupus. Ergo quanto magis à fortiori dicendum est, copulam in casu nostro non inducere naturam bestialitatis; cum non operetur cum bellua mortua, sed cum femina mortua? Et ideo sapientissimus Sanchez de marim. tom. 3. lib. 10. disp. 4. n. 14. cum firmasset bestialitatem